

Verklooidle levens

Leesexemplaar

Leesexemplaar

Jos Pierreux Verklooid levens

Thriller

P E L C K M A N S

Opgedragen aan de M&M's Elise en Guido:
al zijn onze gezamenlijke avonturen bescheiden,
niets belet ons de verhalen aan te dikken.

Leesexemplaar

‘Ge moet niet zeggen: “Ik kan dat niet.” Ge moet zeggen: “Ik kan dat niet.” En er toch aan beginnen.’

Kunstenares Inès van den Kieboom, 92 jaar

‘Laten we vandaag vergeten dat we morgen vergeten zijn.’

Pierre Ux, *Verzamelde gedichten*

DEEL 1

KIEKEBOE!

Proloog

Alles begint en niemand heeft een idee.

Sinds de invasie van Oekraïne werkt Europa aan een systeem om Russisch diamant te traceren en te identificeren als bloeddiamant. Men bepleit een embargo op import, alsook een verkoopverbod. Diamantairs proberen alsnog hun voorraad aan de man te brengen.

In het Knokse luxehotel La Réserve gaat een miljonairsbeurs door. Demonstranten zijn in de omgeving neergestreken en proberen de happening te blokkeren. Ter hoogte van de ingang van het hotel in de Elisabethlaan lopen de gemoederen op. Terwijl honderd meter verderop meeuwen krijsen en golven stukslaan op het strand, wordt politie gevorderd om de partijen uit elkaar te houden.

Vier criminelen hebben hun oog laten vallen op de handel. Geïnspireerd door de film *Reservoir Dogs* noemen ze elkaar Aso, Bono, Klojo en Pipo. Met een kanariegele Lamborghini Urus komen ze uit Heist aangereden. De Super Sport 4x4 werd een week eerder in het Zoute op de parking van hotelrestaurant Marie Siska ontvreemd.

Aso rijdt.

Zonder een vin te verroeren liggen Bono en Klojo, pistoolmitrailleurs onder de arm, tussen de voor- en achterbank onder dekens. Pipo heeft de kofferbak ingenomen. Alsof hij een pas aangeschafte droogkast is, zit hij in een grote kartonnen doos. Tot de tanden gewapend. De gangster voelt de 4.0-liter biturbo V8-motor trillen en denkt: nu gaat het ergens heen, dat leven van mij. De wielen draaien amper om hun as, want het verkeer zit strop. Aso baant zich een moeizame weg tussen de betogers.

‘Wat een ontzettende janlullen,’ mompelt hij nijdig binnensmonds, zijn zwetende handpalmen om het leren stuur geklemd. ‘Te lui om te werken!’

Een betoger met dikke en onregelmatige dreadlocks houdt een stuk karton met de tekst 'BELAST DE RIJKEN' voor de voorruit van de Lambo. Wie zegt dat hij rijkdom verafschuwt, heeft het altijd over de rijkdom van anderen.

Aso zou graag over wat onderbenen heen rijden, beenderen breken, ligamenten beschadigen, gewrichten knakken, spieren en pezen schade berokkenen, bloed zien vloeien.

Ah, het gekraak van een levend wezen onder een 23 inch-Pirelli-band.

Hij toetert en gilt: *'Move over jullie luie reet!'*

Het blijkt een magische formule, want de massa splijt als het water toen Mozes aan de oever van de Rode Zee zijn staf ophief.

Aso slaat rechts af. Zijn mond is droog. Op het domein van het hotel aangekomen, houdt een valet, lang en mager en in het zwart gekleed, de SUV tegen.

'Op de parking is geen plek meer.'

'Mijn voiture al eens goed bekeken?' vraagt Aso terwijl hij de knop van het zijraampje ingedrukt houdt. *'Die ga ik niet achterlaten in de buurt van activisten, kerel.'*

Achter hem houden Bono, Klojo en Pipo de adem in, vingers op de trekkers.

De valet trekt de kraag van zijn hemd wat losser. Hij wil geen gedeukte Urus op zijn conto. Doorrijden, gebaart hij.

De twee beste plekken zijn altijd gereserveerd voor de hotel-eigenaars, al zullen ondernemer Marc Coucke en projectontwikkelaar Bart Versluys deze drukte niet trotseren.

Zodra hij de banden weer hoort zoeven, kalmeert Pipo in de achterbak. De kolf was uitgekapt, het wapen gespannen en een magazijn van vijftig patronen, kaliber 9 mm, zat al in de UZI.

Het maakt me geen hol uit hoe, maar we zullen dat hotel binnen raken.

Zaal Silverlake is vijfhonderd vierkante meter groot. In de zaal valt geen enkele pilaar te bespeuren. Vaak doet ze dienst als balzaal, maar vandaag zitten tientallen edelsteenverkopers achter een tafel in de ruimte, als studenten in een aula. Hoewel iedereen een spectaculair uitzicht heeft op het Zegemeer, heeft geen van de aanwezigen vandaag oog voor de uitgegraven zoetwaterbron, noch voor *Wuivende krabben* – het kunstwerk van Panamarenko dat het uitzicht domineert.

Er hangt net zoveel hebzucht als zuurstof in de lucht.

‘Zullen we deze steen bekijken?’

Met de nodige egards haalt een verkoper een zwart stoffen doekje uit zijn vestzak en hij plooit het open. Hij is al jaren niet meer in een synagoge geweest, maar cultiveert nog steeds zijn joodse uiterlijk. Verende pijpenkrullen naast het gezicht betekenen voor een diamantair reclamegewijs meer dan een advertentiepagina in een tijdschrift.

‘Emerald geslepen, loepzuiver, fijn wit, 18 karaat,’ vervolgt de verkoper terwijl hij discreet het prijskaartje omdraait.

‘Voor dat bedrag koop ik in een centrumstad een gebouw met een paar appartementen,’ merkt de stevig in het vlees zittende veertiger tegenover hem op. De mogelijke klant heeft tatoeages op zijn handen en armen, en in zijn nek. In een B-film zou hij met zijn bruine leren jas en enkellaarzen kunnen doorgaan voor een tweedehandse autodealer.

‘Dat is zeker zo, maar op deze steen betaal je geen taksen. Hij blijft verborgen voor de fiscus en je kunt hem doorgeven aan wie, waar en wanneer je wilt. Je kunt hem natuurlijk ook in een kluis bewaren of laten fonkelen aan de vinger van madam.’ De verkoper werpt een blik op de dame in kwestie. Haar grietkleurige haar is in een ingewikkelde knot boven op haar hoofd gedraaid. ‘Wie niet van zijn rijkdom geniet, is een ezel die goud draagt en distels eet. Hoeveel bied je?’

De potentiële koper kijkt opzij, naar zijn veel jongere, knappe gezellin, maar geeft geen antwoord.

De jood krijgt het stilaan benauwd. Meestal voelt hij de financiële mogelijkheden van mensen intuïtief aan en weet hij tot waar hij hen kan pushen. Hoewel er heel wat namen en data op zijn lichaam geprikt staan, laat deze klant zich echter moeizaam lezen.

‘Of heb je toch liever deze marquise? Mooi, helder, VVSI...’

‘Focus op de diamanten, oké?’ instrueert Bono terwijl hij Aso een stomp tegen de schouder geeft. ‘We hebben geen tijd te verliezen.’

De rollen zijn verdeeld en de plannen zijn duidelijk. Het viertal trekt donkere gezichtsmaskers over het hoofd.

Als een machine stormen ze op het gebouw af. Alles of niets.

Een dame is op weg naar de vestiaire om haar camelkleurige bontjas af te geven. Ze draagt een Fendi-jurk met een grafische print, waardoor alle andere dames in haar buurt er meteen sjofel en/of underdressed uitzien.

Het viertal komt haar tegemoet. De vrouw glimlacht automatisch, maar de mannen kijken ijskoud terug. Omdat ze voelt dat er iets loos is, verdwijnt de glimlach van haar gezicht.

Bij het passeren grijpt Bono haar vast. Hij plaatst de loop van zijn pistool in haar nek, draait een haarlok rond zijn vingers en trekt er hard aan. ‘Loop voor me uit! Snel!’

De vrouw verstijft, maar doet vervolgens, wankelend op stiletto's van twaalf centimeter, toch wat van haar gevraagd wordt.

‘Ga naar binnen!’

Ze duwt de deur van de conferentieruimte open.

‘Liggen! Niet bewegen!’

De vrouw wendt haar blik af en gaat trillend door de benen, elke porie in haar huid klam van angst.

‘Iedereen op de grond! Nu!!!’

Met de benen wijd uit elkaar, schiet Pipo een halve lader leeg. De kogels slaan met het geluid van rotjes in het plafond. Pleister dwarrelt naar beneden.

Aan het buffet krijgt een blondine pas dan de overvallers in het oog. Ze kijkt Pipo aan over de rand van haar champagne-coupe en begint te schreeuwen.

Bij Pipo gaat het licht uit. De overvaller vuurt in haar richting en midden in een krijs valt het blondje met het gezicht in de kom zalmousse.

‘Op de knieën! Sneller! Kijk naar beneden! Ga liggen! Lig!’ beveelt Klojo terwijl hij door de zaal banjert.

Een bewakingsagent aarzelt even, maar kiest eieren voor zijn geld wanneer hij een klap met de kolf incasseert.

‘Draai je om, hoofd omlaag, niet bewegen!’

Een man van middelbare leeftijd ziet ter hoogte van het onderbeen een bult in de jeans van de bewaker die voor hem op de vloer is neergezegen. Een enkelholster met inhoud! De veertiger voelt het bloed in zijn hoofd kloppen. Zou hij het riskeren? Zijn ogen fixeren de enkelholster alsof het laserstralen zijn, maar uiteindelijk durft hij zijn hand toch niet uit te steken om het wapen te grijpen. Alsof hij gedachten kan lezen, kijkt een van de overvallers in zijn richting. Hij acteert nerveus; het is beter de overvallers niet te irriteren. Even snel als het opkwam, is het momentum alweer voorbij. Liever een levende lafaard, dan een dode held.

‘Luk! Luk!! Luk!!!’ brult brigadier Lechamps terwijl hij zich een weg baant door de manifesterende massa.

In het zweet zijns aanschijns en een beetje rood van de inspanning, probeert Luk Borré vergeefs orde te scheppen in de chaos.

‘Luk!’ herhaalt Lechamps nogmaals. ‘Je telefoon! Hij gaat al een uur over.’

Als een zalm tegen de stroom in zwemmend, slaagt de inspecteur erin de dienstwagen te bereiken. Zijn mobiel ligt op de achterbank te trillen. Luk ziet het nummer van Theofiel Mangels en neemt op, afgeleid door een manifestant die zich

aan het kunstwerk op het Abraham Hansplein probeert vast te plakken. Met het voorhoofd! Protest is de perfecte bezigheid voor een idioot.

‘Aangespoelde?’

‘Ja?’ Borré voelt een tinteling van ergernis over zijn rug lopen. Begrijpt overste Mangels niet dat het hier een heksenketel is? ‘Ja, meneer?’ corrigeert hij zichzelf gauw.

‘Vier overvallers zijn La Réserve binnengedrongen!’ De stem van overste Mangels komt er krassend uit. Borré grijpt met zijn vrije hand de rand van het dak van de politiewagen vast, alsof hij pal moet staan om de rest van het bericht in ontvangst te nemen. ‘Tot de tanden gewapend.’

‘Is de miljonairsbeurs hun doel?’

‘Affirmatief. Ze hebben al iemand neergeknald. Borré?’

Het blijft zo lang stil dat Luk even denkt dat Theofiel Mangels heeft opgehangen. Ten slotte vervolgt de overste: ‘De organisatoren van de beurs verwachtten honderdvijftig bezoekers, de manifestanten zijn met een veelvoud. We kunnen het risico niet lopen dat de gangsters in het rond beginnen te vuren om zich vervolgens een vluchtweg te banen door de menigte, of dat een van hen een pin uit een granaat trekt bij de aanhouding.’

‘Dus?’

‘Elimineer ze, Borré!’

‘Elimineren, meneer?’

‘Ben ik niet duidelijk? Bij aanhouding is het risico op nog meer onschuldige slachtoffers te groot.’

In een woedevlaag gooit Borré zijn telefoon terug in de dienstwagen. Hij is zich ervan bewust dat hij geen seconde mag verliezen, maar hij verbiedt zichzelf in paniek te raken en gebaart naar zijn collega’s dat hij iets mee te delen heeft.

Concentreer je. Er is altijd een oplossing.

Drie brigadeleden komen meteen aangehold.

‘Jij blijft hier en regelt hulpverleners en versterking,’ roept Borré tegen Lechamps.

De brigadier knikt.

‘Daniël, jij gaat met mij mee en zorgt voor rugdekking.’

Geërgerd zet Pisters een stap in Luks richting. ‘Ik vind da-’

Borré geeft een dreunende klap op de motorkap. Luk vindt dit namelijk niet het moment om ieders mening te aanhoren en vervolgens een compromis te sluiten.

‘Ik ga vier ratten afknallen,’ snauwt hij. ‘Pisters, jij beschermt me en neemt mijn taak over mocht dat ongedierte sneller schieten dan ik. Begrepen? Einde discussie!’

Pisters knikt geschrokken. Hoewel de speurders dezelfde graad hebben en vrienden zijn, benauwt Borrés korte lontje hem wel eens.

De derde aanwezige, agente Mariëtte, verklaart zich meteen paraat om haar meerdere te vervoegen.

‘Ik ga mee naar binnen om jullie bij te staan. We pakken ze,’ zegt ze terwijl ze enkele plakkerige slierten haar uit haar gezichtsveld veegt.

Borré moet Mariëtte tegenhouden. Hij grijpt haar vast, brengt haar lichaam dicht bij het zijne en kijkt de agente aan, de weerspiegeling van zijn ogen in de hare.

‘Kalm, Rette! Je vastberadenheid siert je, maar het laatste wat we kunnen gebruiken, is hysterisch gedoe. Laat het aan mij over.’ Hij klopt haar bemoedigend op de schouder. ‘Baan jij je een weg door de menigte en bereid de evacuatie voor, zonder dat paniek uitbreekt.’ Hij wrijft de agente zachtjes over haar rug. Borré voelt haar verstijven onder zijn aanraking en zet onmiddellijk een stap naar achteren om haar ruimte te geven.

Brigadier Athenus komt aangelopen. Zijn dienst is net begonnen.

‘Stefaan, help Mariëtte,’ gebiedt Borré streng. De speurder priemt met zijn vinger tegen Stefaans borst. ‘Geen stommiten, brigadiertje!’

Stefaan Athenus slaat zijn ogen neer. Als hij weer opkijkt, is Borré al vertrokken.

Het echtpaar Borré houdt van lekker tafelen.

Luk komt derhalve vaak in La Réserve, vooral sinds het restaurant onder leiding staat van driesterrenchef Peter Goossens.

De speurder kent dus de weg. Hij rept zich naar de dienstingang, tikt tegen het raam en gebaart een kelner dat hij naar de deur moet komen. De jongeling laat de politiemannet met de zoemknop binnen en ze wisselen van uniform. De mouwen van het jasje reiken bij Luk tot aan zijn ellebogen.

Zo snel hij kan, loopt de speurder de trap af. Met de kin op de borst begeeft hij zich naar het eind van de gang die de voorraadkamer met de eetzaal verbindt. Alsof ze hem willen inhalen, glijden zijn schaduwen achter hem aan over de gestucte muren.

Net op het moment dat Borré zaal Silverlake bereikt, komt Pipo door de klapdeur gestormd. In beide handen houdt hij een Thompsonpistoolmitrailleur. Bijna botsen ze tegen elkaar aan.

Pipo blijft staan en taxeert de politiemannet met kille, meedogenloze ogen. Hij stoot een keelklank uit, een grom. Hij richt de rechtse Tommygun op Borré. Die kan maar net opzijspringen voor Pipo de trekker overhaalt. Het staafmagazijn braakt een half dozijn patronen.

Daniël Pisters, die net op dat moment komt aangelopen, wordt onmiddellijk geraakt in de linkerelleboog, de bovenarm, de schouder, de hals en het voorhoofd. De inspecteur kantelt achterover als een blok lood. Achter hem, tegen de muur, vormen de bloedspetters een platgeslagen octopus.

Borré aarzelt geen seconde en schiet de overvaller neer. De speurder vuurt nog twee keer als Pipo onbeweeglijk op de grond ligt. De vloer vult zich nu met helder, glanzend bloed. Over wraak doet een hoop moreel gezever de ronde, maar het lucht op, zoveel is zeker.

De opluchting maakt echter meteen plaats voor intens verdriet wanneer Luk zijn vriend en collega Daniël wat verderop levenloos op de grond ziet liggen.

Niet instorten. Niet nu.

Om zijn evenwicht terug te vinden, moet hij erin slagen zijn tranen te verdringen. Grijs van de schok, wankelt Borré achteruit. De gedachte dat Irma Pisters nu gauw te weten zal komen dat ze weduwe geworden is, doet hem huiveren. Daniëls echtgenote blijft alleen achter in een wereld die doordraait.

Onmacht en ongeloof maken plaats voor frustratie. Frustratie wordt woede, en de woede zwelt aan, groeit en neemt de bovenhand. Luk Borré laat de twee lijken achter en glipt de zaal binnen.

Behoedzaam speurt hij de ruimte af om de resterende overvallers te ontwaren. Halverwege de zaal ziet hij een handelaar die met zijn hoofd in een vreemde hoek op een tafel ligt. Wellicht schoten de overvallers hem neer omdat hij zijn koopwaar wilde beschermen. Klodders rood ontsieren het in zwart leer gebonden cahier waarin de man de taxaties en certificaten van zijn nering bewaarde.

Waar zitten ze?

En dan ziet hij hen.

Aso en Klojo lopen achter elkaar aan van tafel naar tafel terwijl ze roofgoed verzamelen. Bono, wapen in de aanslag, houdt een oogje in het zeil. Hij heeft het druk met de mensen die op de grond liggen kalm te houden. Een diamantair moet zijn zakken leegmaken, maar zegt nukkig nee. Bono geeft hem een draai om de oren en een sjtreimel van sabelmarterbont valt op de vloer. De jood blijft echter met zijn armen over elkaar zitten, halsstarrig elke medewerking weigerend. Bono, in dubio, is even afgeleid. Borré aarzelt niet en grijpt zijn kans. Hij zet een paar grote stappen en schiet de overvaller neer, zonder aarzelen. Recht in de rug.

PANG!

Net als in een film, maar veel sneller, slaat Bono eerst zijn armen open, zakt dan op zijn knieën en flikkert uiteindelijk voorover.

Klojo ziet het gebeuren en wil reageren, maar hij aarzelt een seconde te lang om de rugzak met de buit los te laten. Borré kan eerst vuren en Klojo valt opzij. Met zijn schouder schampt hij een kistje op een tafel. Het tuimelt om en een fortuin aan glinsterende steentjes rolt over de grond. De menselijke aard heeft meer van de hebbert dan van de geveer: ondanks de penibele omstandigheden, strekken op de grond liggende lui een begerig handje uit. Een van hen slaagt erin drie karaat in zijn holle kies te stoppen.

Nu rest nog één overvaller.

Borré speurt de ruimte af. Chaos. Een paar bezoekers hebben moed gevat, krabbelen overeind en zijn vastberaden zich op de resterende overvaller te wreken.

Aso's intuïtie vertelt hem dat hij gevaar loopt. Hij probeert te ontkomen, maar struikelt over een uitgestoken been, incasseert een stamp van een tweede en loopt vervolgens tegen een knietje aan. Alles speelt zich af in enkele luttele seconden. De overvaller wordt door elkaar geschud als een flipperkastballetje. Aso heeft de moeite van de wereld om zijn evenwicht te bewaren. Als hij valt, is hij verloren. Dat beseft hij. Wie hongert naar wraak, heeft nooit genoeg te eten. Mensen zijn meedogenloos.

Zo'n tien meter bij Borré vandaan klappt Aso uiteindelijk met zijn onderlichaam tegen een stoel. Als de overvaller weer opkijkt, bedreigt de als ober vermomde politiemann hem met een pistool. Alsof hij daarmee de kogel kan tegenhouden en zo de dood afweert, houdt Aso zijn hand voor zich, de linker, terwijl hij met de rechter naar zijn rugzak tast.

Heeft hij nog een wapen achter de hand? Of wil hij heel even genieten van de rijkdom die hem in deze penibele situatie bracht?

Het interesseert Luk Borré niet.

De speurder zet de loop van zijn pistool tegen Aso's voor-

hoofd en met nauwelijks meer medeleven voor deze man dan voor een kleiduij, plooit hij de wijsvinger.

Politie versus overvallers: 4-1.

Dan loeit een sirene.

De miljonairs gooien hun armen in de lucht. De manifestanten doen hetzelfde met hun spandoek en de joden met hun keppel. Daniël Pisters beweegt zijn armen en benen, alles functioneert normaal. De inspecteur gaat rechtop zitten.

Gekwetsten kermen niet langer en doden verrijzen.

Op initiatief van de gouverneur werd een rampoefening georganiseerd op het terrein en die zit er nu op. De oefening gaf de politiediensten de kans om hun taken in te oefenen en te tonen dat ze een noodsituatie kunnen beheersen.

‘Hartelijk dank aan alle leden van de plaatselijke toneelkring KTKH, het amateurgezelschap WAT, de experimentele theatergroep HELEGANS en alle vrijwilligers,’ spreekt brigadier Lechamps de aanwezigen toe in een megafoon. ‘Bonnen voor een drankje en een broodje zijn gratis verkrijgbaar aan de hotelbalie. Het paintballequipment – de geweren en de niet-afgevuurde gelatine verfballetjes wordt zo meteen opgehaald door de Jeugdraad.’

Er werd een scenario uitgewerkt en het resultaat zal worden beoordeeld tijdens een vergadering van het provinciaal coördinatiecomité. Camera’s hebben iedere beweging geregistreerd en microfoons elk geluid opgenomen.

Hoofdstuk 1

Goed, daar gaan we.

Borré loopt naar binnen.

‘Er is er een jarig!!!’ De brigadiers Lechamps en Stefaan Athenus, alsook inspecteur Daniël Pisters staan de speurder zingend op te wachten.

Luk schrikt, dat kun je zien. Onbehaaglijk.

Een eind achter haar mannelijke collega’s, staat Mariëtte. De agente houdt een hoge taartdoos vast. Zodra Luk Borré haar opmerkt, zet ze koket een stap naar voren en wijst naar het logo.

Au Petit Pain d’Or.

Je vindt de bakkerij in het hart van Knokkes commerciële Gouden Driehoek: het gebied tussen de Kust-, Lippens- en Dumortierlaan. Volgens de Zoutenaren hebben ze *‘les meilleurs bokkenpootjes de la côte, mais la patronne s’énervé en flamand’*. De zaak heeft een smalle deur en dito vitrine: wie niet uitkijkt, loopt de winkel zo voorbij. Zonde! Kenners weten dat het in de achterliggende tearoom aan een handvol tafeltjes smullen is van exquisite patisserie. De Borrés zijn er vaste klant. Daar ook al, dat buikje komt er niet vanzelf.

‘Goh, lekker,’ zegt de speurder spontaan. De geste raakt hem in het hart. ‘Al weet ik niet waaraan ik dit verdien: toch bedankt.’

Lachend geeft Daniël Pisters zijn vriend een vuistje. ‘Mao zei ooit: “Je moet je bij alles altijd de vraag stellen: waarom?” Waarom denk je dat we je vieren, Borré? Omdat je de krak bent van het Knokse speurwerk, natuurlijk! Nietwaar, Stefaan?’

‘Huh?’ antwoordt brigadier Athenus verstrooid, terwijl hij opkijkt van het schermpje van zijn Xiaomi. ‘Wat zei je?’

‘Als je je telefoon even weglegt, hoeven we niet alles te herhalen, Stef.’

‘Ach, laat hem toch!’ zegt brigadier Lechamps. ‘Onze jonge vriend timmert naarstig aan zijn amoreuze leven. Wie is de gelukkige deze keer?’

‘Lien, een Blankenbergse kinderarts,’ antwoordt Stefaan, die vlak naast hem staat en nog steeds verdiept is in zijn sociale media. ‘Lid van Mensa.’

‘Een *Dunepisser* met een hoog IQ? Onmogelijk! Als het soep regent, komen Blankenbergenaars met vorken naar buiten gerend.’

‘Ik weet wat ze zeggen, maar Lien is *zukke snelle kokketeute*,’ zegt Stefaan, vertederd van het scherpje opkijkend. Met de palm van de vrije hand strijkt hij zijn haar naar achteren. Zijn vingers zullen nu wel vol geparfumeerde gel zitten.

‘Jammer dat ze blijkbaar blind is.’

‘Wacht maar tot ik haar aan jullie voorstel.’

Als het ooit zover komt, tenminste. Want, denken zijn collega’s, na Lien is het snel weer een andere. De brigadier lijkt niet aan de liefde te werken, maar aan een palmares.

‘Had jij geen affaire met een fotografe uit Ninove?’ informeert Borré. Vaag meent Luk zich zoiets te herinneren. ‘Kalinka?’

‘Kalinda,’ verbetert Athenus. ‘Die heeft nu een vriendin.’

‘Oh!’ In Borrés tijd was de liefde nog eenvoudig. Achteraf is gebleken dat ze alleen eenvoudig leek omdat Luk ze niet begreep. ‘In elk geval, iedereen bedankt voor de surprise.’

‘Iemand zin in een drupje in de koffie?’ komt Lechamps tussenbeide.

Pisters merkt op dat er geen sterkedrank is in het commissariaat.

‘Heel misschien heb ik jenever in mijn la.’ Je weet nooit wanneer een nieuwe drooglegging afgekondigd wordt. Brigadier Lechamps is altijd voorbereid. Dat is de ziekte die een alcoholicus tekent, want voorbereid zijn op schaarste, is de beste manier om altijd meer te willen.

Mariëtte zegt: 'Ik drink mijn koffie liever Iers dan Hasselts.'
'Toevallig heb ik ook Jameson.'

Heeft hij de slagroom geroken? Even abrupt als die keer waarop Maria in Lourdes verscheen, duikt korpsoverste Theofiel Mangels voor hun neuzen op.

'Jullie lachen alsof dit Disneyland is, en niet de Van Steenestraat 10. Heb ik bevel gegeven voor een extra pauze?'

'Het is vandaag mijn verjaardag, meneer,' antwoordt Borré, die in gedachten een litanie van grove verwensingen afsteekt. Toch blijft Luk beleefd, want als het stormt en je staat op het dek, kun je best wat meebewegen.

'Jarig, aangespoelde?'

De spotnaam frustreert Borré. Hij komt uit het binnenland, maar woont al meer dan een decennium in Knokke! Dat hij niet getogen is aan de oostkust, daar wordt Luk door inheemse West-Vlamingen nog steeds op aangesproken. Hij probeerde het dialect aan te leren, maar dat was *e beskeetn kommisje*.

'Heb je de pensioengerechtigde leeftijd bereikt?' vervolgt korpsoverste Mangels.

'Vanwege bezuinigingen wil de regering dat de carrières langer worden. Dus daar is Luk nog véél te jong voor.' Hoewel anderen zich zelden mengen in zulke stekelige gesprekken, komt Daniël Pisters deze keer dapper tussenbeide. Luk Borré is een vriend en die wil hij niet geënd zien op zijn verjaardag. 'Zijn opruststelling is nog niet voor direct.'

'Jammer. De aangespoelde is dus in de gedoogfase beland. Niemand heeft nog grote verwachtingen van hem, maar tegelijkertijd is hij nog te jong om het korps te verlaten.'

Even hangt een ongemakkelijke sfeer in de lucht, alsof iedereen liever elders zou zijn. *Jammer*. Wat bedoelt de overste daarmee? Dat zou Borré willen weten, of nee, toch niet. Hij kan het raden. Op het commissariaat wordt veel lelijks over Theofiel Mangels gezegd en het meeste is waar. De overste

gebruikt zijn macht om onvoorspelbaar te zijn: niemand weet ooit met welke onlogica hij op welk moment zal komen aan-dragen. Net zoals nu.

‘Hoeveel kinderen heb je, aangespoelde?’

‘Geen, meneer.’

‘Hoe komt dat?’ vraagt Mangels, die als een grote wolk van geringschatting boven zijn ondergeschikte hangt.

‘Rena wil geen kinderen, meneer.’

‘Onzin. Iedere vrouw wil kinderen. Het zal wel aan jou liggen.’

‘Aan mij, meneer?’

‘Lui zaad, wellicht.’

Dit is zo’n moment waarop Luk Borré hoopt dat er een bom valt. BOEM! Alles in één klap klaar! Zijn gezicht kleurt knal-rood van verontwaardiging en vernedering. Luk weet niet wie hij aan moet kijken, noch wat hij verondersteld wordt te zeggen.

Dan tikt Mariëtte Borré op de schouder, zodat hij haar aankijkt.

‘Wat kijk je zo sip?’ vraagt de agente, alsof ze de opmerkingen van de korpsoverste niet geregistreerd heeft of ze niets betekenend vond.

Mariëtte opent de doos en buigt zich voorover om aan de inhoud te ruiken. Van een afstand, want de taart blijkt met een brandend kaarsje versierd te zijn.

‘Jullie krijgen vijftien minuten om dat gebak op te eten,’ broemt Mangels. Zijn smartphone trilt en Theofiel haalt het goudkleurige apparaat uit de zak van zijn uniformbroek. Voor hij de oproep beantwoordt, met de rug naar zijn ondergeschikten, zegt de korpsoverste nog: ‘Daarna gaat iedereen als het weerlicht aan het werk.’

‘Als de bliksem, bedoel je?’ Borré blaast de kaars uit.

‘Heb je een wens gedaan?’ vraagt Mariëtte hem.

‘Jawel,’ zegt Borré. Vervolgens fluistert hij: ‘Toch is hij nog hier.’

Stefaan Athenus haakt een Zwitsers zakmes van zijn gesp, vouwt het multifunctionele ding open en verdeelt het gebak in zes grote stukken.

Net op het moment dat dat gebeurt is, draait Theofiel Mangels zich geënerveerd om. ‘Patriottenstraat 2, hoogste verdieping. Duinbergen! Allen daarheen!’

‘Toch niet weer een oefening?!’

‘In geen geval. Volgens de wijkagent is het er heftig aan toegegaan.’

Stefaan probeert nog snel een punt taart mee te scharrelen.

Helaas! Mangels steekt zijn hand op om de brigadier tegen te houden. ‘Nu meteen!’ krijst de almaar roder aanlopende overste. ‘NU! NU!! NU!!! En waag het niet om tijdens de dienst te sneuvelen! Ik wil geen hele week dossiers invullen.’

Hoofdstuk 2

Wie voor het eerst met haar meerijdt, weet niet of hij bang of enthousiast moet zijn. Agente Mariëtte aan het stuur betekent immers: gas erop!

Terwijl haar collega's zich met dichtgeknepen billen krampachtig vastklampen aan de handgrepen van de wendbare Volvo V90, zakt de interventiewagen met loeiende sirene westwaarts af naar de plaats delict. Zonet verlangden de inzittenden nog naar taart, nu is hun eetlust verdwenen en schokken hun magen tot in hun kelen.

Hoe het voelt onderweg naar een interventie? Als naar het casino gaan; je weet nooit wat het zal worden. Als een soort wachten, maar waarop? Zich voorbereiden op onbekende factoren is voor interveniërende politielui lastig. Ze bevinden zich immers in het alles-is-nog-mogelijkstadium.

Mariëtte draait zwierig de dijk op.

Aan hun rechterkant de zee, zover hun blikken reiken. Nu de mist het toelaat, ontwaren Stefaan Athenus en Daniël Pisters wieken van de molens op Thorntonbank, een zandbank ten westen van de monding van de Westerschelde. Lechamps en Luk Borré zien de turbines met een rotordiameter van 126 meter niet. Om van dertig kilometer afstand horizonverontreiniging waar te nemen, moet je goede ogen hebben.

Hoewel Duinbergen ook te lijden heeft onder de ontwikkeling van het toerisme, heeft de wijk veel van zijn charme weten te behouden. Anders dan in Knokke ziet de badstad er hier nog steeds uit alsof ze niet al is verpest. Postcode 8300 is echter geen speeltuin met gelijke kansen voor iedereen. Ook in de tuinbadplaats schommelt de prijs van het vastgoed tussen pokkeduur en onbetaalbaar.

De Patriottenstraat verbindt de Duinbergenlaan met de

Anemonenlaan en wordt doormidden gesneden door de Zee-grasstraat. Omdat ze geen doorgaand verkeer moet slikken, is de straat minder breed aangelegd.

Zoals welhaast overal op Knoks grondgebied, is ook hier de cottagestijl voor villa-appartementen heel populair. Hoewel de bouwlijn gelegen is achter de achtergevellijn van gebouwen op de dijk en men derhalve van een tweede bouwwoorde kan spreken, zorgen hoogteverschillen en de flauwe bocht die de Noordzee ter hoogte van Furious Beach maakt ervoor dat meerdere bewoners van de Patriottenstraat alsnog genieten van strandzicht.

Huisnummer 2 blijkt een luxueuze vrijstaande woning op de hoek met de Duinbergenlaan te zijn. Lechamps wijst naar de brievenbussen die aan de gevel hangen. Hij telt er drie. Dat betekent dat er, naast de gemeenschappelijke delen, drie individuele woningen zijn in het gebouw.

Het is aan de hoogsten in rang om duidelijk te maken hoe het onderzoek gevoerd gaat worden. Voorlopig zeggen Borré en Pistors evenwel niets.

De politielui begrijpen meteen dat ‘het is er heftig aan toegaan’ maar een fractie is van wat het verhaal zou kunnen zijn. De agent die het gebouw uitkomt, vermijdt de speurders immers aan te kijken.

‘Een slachtoffer op de bovenste verdieping,’ murmelt hij totaal de kluts kwijt. Zonder verder nog een woord te zeggen, zondert de agent zich af om wat verderop een duin in te duiken. Daar spuugt hij de longen uit zijn lijf.

Lechamps blijft in de politiewagen bij de portofoon. De brigadier moet inlichtingen verzamelen over de bewoners, maar raakt voorlopig niet ingelogd op de centrale databank van de FOD Binnenlandse Zaken. Derhalve kan de gefrustreerd vloekende vijftiger zijn collega’s geen identiteiten doorspelen. Nog niet!

‘Laten we Mariëtte los op de omgeving?’ stelt inspecteur Pistors voor. ‘Zij is als een wortel voor de neus van de burens en de ramptoeristen.’

De agente fronst het voorhoofd. ‘Het is de eerste keer dat iemand me een wortel noemt,’ meesmuilt ze, maar ze stribbelt niet tegen. Wel draait ze haar hoofd een klein stukje van haar mannelijke meerdere af. Het resultaat primeert, dat weet de agente ook. In het bijzijn van een goed uitziende jonge vrouw zijn omstaanders nu eenmaal loslippiger. Dat lijkt wel een natuurwet die, ondanks de veranderende zeden, in steen is gebeiteld.

Stefaan Athenus wacht niet af welke taak hem wordt toebedeeld. De afloopputjes en de vuilnisbakken inspecteren is een vies en ondankbaar karwei, maar iemand moet dat oldskool klusje doen. De brigadier trekt alvast latex handschoenen aan. Weegt die ene keer dat een diender op die manier resultaat boekt op tegen al de keren waarop hij achteraf de hondenpoep van zijn onderarmen moet schrapen? Absoluut! Het is als een gouden medaille na een leven van training en ontbering. Zegt men, want Stefaan heeft die bekroning nog niet mogen meemaken.

Hoop en geduld zijn kinderen van dezelfde moeder.

Pisters betreedt het gebouw.

Borré volgt.

Daniël laat de lift links liggen. Je weet nooit of de installatie gesaboteerd werd. Bovendien is de inspecteur geen liefhebber van kleine, afgesloten ruimtes. Hij vreest dat hij door slechteriken wordt opgesloten en zo in een machteloze situatie terechtkomt, waardoor hij de gebeurtenissen moet ondergaan en niet kan responderen. Dat zou foute boel betekenen, met alle gevolgen van dien. Dus neemt Pisters vierklauwens de trap die naar boven leidt. Zijn voetstappen weergalmen op de treden.

Het holle gestamp klinkt Borré luguber in de oren. Even vecht de speurder tegen de neiging rechtsomkeert te maken en ervandoor te gaan. Dan haast Luk zich om de ruimte die hem van zijn collega scheidt niet nog groter te maken.

Bij de toegangsdeur die naar het appartement leidt, aarzelt Borré. Elke dag wordt minstens één agent in de hoofdstad het slachtoffer van fysiek geweld. Niet alleen het aantal incidenten stijgt, ook zijn de agenten langer werkonbekwaam. Kunnen er alsnog agressors verborgen zitten in de woning? Opgejaagd wild kan zich tegen de jager keren. De reacties van hen die in het nauw worden gedreven, zijn onvoorspelbaar en heftig.

De speurders rapen hun moed bijeen en kijken elkaar nog even aan. Dan duwt Daniël Pisters de deur pardoes open.

Wie op bezoek gaat, kondigt meestal zijn komst aan.

Pisters en Borré betreden deze woonst evenwel zoals ontdekkingsreizigers voet op onbekende maar authentieke bodem zetten. Is er iemand die durft te beweren dat hij, indien zo'n gelegenheid zich voordoet, zich niet als een gluurder zou gedragen?

Sla niet enkel op wat belangrijk lijkt! Sla alles op, ook de sfeer. De sfeer in een woning is vaak het zaadje van het geweld dat er uitbreekt. Dixit het speurdershandboek. Wat je ogen niet zien, kan je hart niet voelen.

Speurders zijn getraind in het versneld uitkammen van een plaats delict en het opmerken van futiliteiten. Een minimum aan tijd fundamenteel benutten, daar is vooral Daniël Pisters goed in. Ook nu schieten zijn ogen van de ene kant naar de andere. Geen enkel detail ontgaat hem.

Geen tekenen van enig handgemeen...

Lege glazen, noch vieze borden...

Niets dat wijst op visite of een gast...

Borré maakt van het moment gebruik om zijn zesde zintuig te voeden. Hij vergelijkt het met poëzie, waarvan hij de waarde bij het lezen voelt, maar de dichter pas later begrijpt. Intuïtie herkent de waarheid meteen, maar verklapt ze niet.

Inrichting in balans...

Matchende kleuren...

Televisie op slaapstand...

Elk op hun manier noteren beide speurders derhalve in de nevelen van het ogenblik dingen, zonder zich erdoor te laten afleiden.

Het appartement heeft een platte I-vorm, met een leef- en een slaapgedeelte die met een doorgang van elkaar zijn gescheiden. De voordeur geeft onmiddellijke toegang tot de ruime leefruimte, die dankzij grote raampartijen lichtrijk is. De living is afgewerkt met hoogwaardig parket. De open keuken is voorzien van alle comfort, inclusief kookeiland. Ze heeft een granieten vloer. Krasvrij, maar prijzig.

Alle apparatuur om te koken is aanwezig, maar zo te zien wordt het weinig gebruikt.

Bij hem thuis is het niet anders, denkt Borré.

In de woonkamer staan een leren driezitsbank en consistente meubels die duidelijk niet van IKEA komen. Kunst aan de wand. Geen slingerende krant, geen pluisje op de vloer, geen kussentje dat niet opgeschud is.

Ook bij Rena en Luk luidt het credo: netjes, netjes, netjes.

Is dit zo'n woonst uit de magazines? Een warme, veilige plek waar je thuis wilt komen? Twijfelgeval. Net zoals je niet alles kunt hebben, kun je evenmin alles perfect hebben. Perfectie is sprookjesonzin, al heeft ieder zijn eigen maat van gezelligheid.

Het politieduo passeert een lange, lage boekenkast met daarop fotokaders op een onberispelijke rij.

Huwelijksfoto? Check. Man en vrouw: trendy dertigers.

Vakantiekiekjes? Check. Waterpret, wintersport, citytrips.

Ouders? Slechts van één van beiden. Familiaal haar in de boter?

Foto's van kinderen? Geen. Is een leven zonder nakomelingen compleet? Je kunt ervoor kiezen, maar het kan ook een diep verdriet zijn. Geen halfuur eerder stak overste Mangels het mes in die wonde. Rena droomde van een prins, maar zag geen kinderstoeltje op zijn witte paard.

Nooit zal iemand papa tegen mij zeggen. Nooit zal ik zelf opa worden.

Luk leerde leven met het gemis. Pisters' biologische zoon is overleden. Nadien hebben zijn vrouw en hij een kind geadopteerd. Luk Borré is Bert Pisters' peetvader.

Het politieduo trekt dieper de woonst in.

De deur die Pisters opent, geeft uit op een technische ruimte. Ventilatie-unit, cv-ketel, wasmachine, droogkast. Zuinig scorende energielabels.

In het voorbijgaan werpt Borré een snelle blik in het toilet. Keramische tegels en faience. De wand naast de wc is in vezelversterkte kunststof.

Even denkt Luk een geluid te registreren.

Iets dat verschuift?!

De speurder spitst de oren, blijft stokstijf staan en houdt de adem in.

Loos alarm.

Aan de andere kant van het gangetje liggen de slaapkamers.

De eerste is ingericht als bureel: een gemakkelijke stoel en een tafel met daarop een keyboard; een monitor met een groot scherm en een krachtige grafische processor. De besturing ervan gebeurt met een hendel. Naast de tafel staat een open kast vol games: Resident Evil, Silent Hill, Streets of Rage, Doom, Guts and Glory... Klassieke schietspellen, survival horror en obscure sadistische shit.

Met Luk Borré in zijn zog, duwt inspecteur Pisters de klink van de tweede slaapkamer naar beneden. De deur gaat op een kier.

Een stank overvalt hen. Het is een opdringerige geur die trillend in de lucht hangt, waardoor elke hap lucht een kleffe bijmaak krijgt.

De verbijsterde uitdrukkingen vallen bijna van de speurderstronies.

'Djezus,' stamelt Luk Borré. 'Kijk daar!'

Hoofdstuk 3

Luk Borré heeft de neiging om het afgescheiden hoofd te grijpen en het op de rest van het lichaam te drukken, alsof het slachtoffer daardoor terug geheel en levend zou worden. Onzin, natuurlijk. Decapitatie is geen vergissing die kan worden hersteld. De speurder knippert met zijn ogen alsof hij hoopt dat het beeld zo zou verdwijnen. Dat gebeurt evenmin.

Een tel verroert geen van beide speurders een vin. Ze proberen zich niet te laten overrompelen door de omstandigheden.

Diep ademhalen is de eerste en misschien wel de belangrijkste stap.

Inmiddels hebben de speurders hun handen in hun zakken gestopt om de plek niet te verontreinigen.

Je krijgt nooit een tweede kans om een eerste indruk op te doen. Speurders lezen nadien het met foto's opgemaakte verslag van de wetsdokter, maar om te ruiken en te zien, om met de eigen zintuigen waar te nemen wat de dader achterliet, krijgen ze maar één kans.

De laatste keer dat zij iemand zagen met het hoofd in zo'n onwezenlijke positie, heette zij Linda Blair en speelde ze Regan MacNeil in *The Exorcist*. Dat was film en het werk van de duivel. Dit is werkelijkheid.

Nog voor Borré zijn mond kan opendoen, doet Pisters dat al. 'Uitzonderlijk dat zoveel geweld gebruikt wordt,' zegt de inspecteur na een paar keer geslikt te hebben, 'terwijl je iemand ook kunt smoren met een kussen op het gezicht.'

Het is waar. Hoewel sommigen zich stoer voordoen, zijn de meeste mensen van nature waardeloze geweldenaars. Ze maken veel heisa, maar deinzen terug als het fysiek wordt.

Omdat ook hij zijn stem niet vertrouwt, schraapt collega Borré de keel alvorens te reageren. 'Aan rare snuiters heeft de wereld geen gebrek, Daniël.'

Door de ramen schijnt genoeg licht naar binnen om vast te stellen dat het de resten van een vrouw zijn die op het bed liggen.

‘Geen sporen van een worsteling,’ zegt Pisters in zichzelf murmelend, alsof de inspecteur het gelijk aan zijn kant wil houden.

In een flits ziet Luk Borré de dader uithalen.

Het is nacht, donker.

Een scherp stuk gereedschap wordt geheven.

Het lemmet flikkert in het maanlicht.

De arm komt als een valbijl naar beneden.

Het slachtoffer wacht lijdzaam.

‘Misschien sliep ze,’ suggereert Borré dan.

‘Naakt?’ Pisters laat het woord even hangen.

Ook Borré spreekt traag. Er zit een galm in zijn oren. ‘Waarom heb je satijn beddengoed als je het weefsel niet op de huid kunt voelen?’

‘Het was een aangename nacht,’ beaamt Pisters. De inspecteur herinnert zich dat Irma en hij met het venster open hebben geslapen.

‘Waar liggen haar kleren?’

Borré wijst naar een keurig stapeltje op een nabije stoel. Een slip, enkelsokjes, een strakke zwarte spijkerbroek, een beha en een simpele blouse. Alles correct opgevouwen.

‘Die zijn haar niet van het lijf gerukt.’

Op de grond naast de stoel, tegen de plint, merkt Luk een smartphone op in een glitterhoesje. Het apparaat is bevestigd aan een oplader, maar die steekt niet in het stopcontact. De iPhone is volledig opgeladen. Wil dat zeggen dat de vrouw hier amper een paar uur ligt?

In de hoek tussen de stoel en een korte wand staat een rode beautycase van Chanel. Verder wijst echter niets erop dat de vrouw een reis plande. Omdat ze zo handig zijn, gaan beautycases vaak mee op vakantie, maar worden ze door veel vrouwen ook dagelijks gebruikt als toilettas.

‘Moet je die snee zien,’ verbreekt Pisters vervolgens opnieuw de stilte, terwijl hij geïnteresseerd een stap naar voren zet. ‘Mooi recht.’

Zijn hoofd schuin houdend, maakt collega Borré eenzelfde beweging. Hij is te afgeleid om verbaal te reageren. Net als bij een voyeur krijgt zijn hart op een plaats delict een andere frequentie, krijgen geuren een andere toets, kleuren een andere tint, geluiden een andere klank en krijgt de tijd een ander ritme, vormeloos en oneindig.

Aan de omvang van de torso, de volheid van haar borsten en de lengte van haar benen te zien, moet dit een bekoorlijke vrouw zijn geweest. Haar nagels zijn gelakt, alle twintig. Ze zorgde dus goed voor zichzelf.

‘Sliep ze alleen? Het is een kingsize bed.’

Borré schudt het hoofd, eerst langzaam, dan resoluut. ‘Geen bed, een boxspring.’

Niet iedereen kent het verschil. Een bed heeft twee lagen: een lattenbodem en een matras. Een boxspring bestaat uit een box die op in hoogte verstelbare pootjes rust, een matras en een topper, aangevuld met een hoofd- en een voetbord. Dit exemplaar is elektrisch verstelbaar en heeft een tv-lift in de opbergruimte. De Rolls-Royce onder de slaapkamermeubels.

‘Als iemand naast haar lag, is de kans groot dat hij de moordenaar is.’

‘Is dat zo?’

‘Dat zeggen ze.’

‘Wie?’

‘De handboeken.’

‘Waarom worden handboeken af en toe vernieuwd, denk je?’

Ze mogen niets zonder meer aannemen, noch uitsluiten. Voor logisch redeneren is een geest nodig die even onvoorspelbaar van koers verandert als een stuiterbal, in alle mogelijke richtingen.

‘Ligt een vrouw naakt naast haar man als er huwelijksproblemen spelen?’

‘Huwelijksproblemen? Verdenken we à la minute de echtgenoot slash partner, Luk? Of net niet? Toch een minnaar? Lechamps heeft ons nog steeds geen domiciliegegevens doorgestuurd. Het slachtoffer kan getrouwd zijn, maar ook gescheiden.’

‘Seks met haar ex?’

‘Dingen die voorbij zijn, zijn daarom niet verloren.’

Borré laat die uitspraak even bezinken. Amoureuze verhoudingen bestaan in eindeloze variaties. In weerwil van die wetenschap schudt hij toch het hoofd, eerst langzaam, dan resoluut.

‘Ze draagt haar trouwring, Daniël.’

‘Mijn Irma ook,’ zegt Pisters. ‘Overal en altijd. Wat wil dat zeggen?’

Er bestaan talloze levensstijlen. Vroeger noemde men alternatieve subculturen ‘anders’, ‘vreemd’, ‘een uitspatting’ of ‘buitensporig’. Intussen heeft men voor elke uitzonderlijke samenlevingsvorm een naam verzonnen. Wat dan nog? Schraap een paar schijnbaar ‘normale’ relaties in een pot en laat zachtjes sudderen. Zodra de liefde verdampt is, blijft aan de bodem narigheid plakken.

‘Bij het geweld dat met de onthoofding gepaard ging, moet het hoofd op de grond zijn gevallen en verder gerold,’ constateert Daniël Pisters. De inspecteur heeft zijn gummistok van de broeksriem gehaakt en wijst ermee een spoor van bloedspatten aan, dat over het tapijt loopt en tegen het nachtkastje in een plasje eindigt.

‘Daar werd het opgeraapt en weer op het bed geplaatst.’

Het achterhoofd rust op het kussen, de halfgesloten ogen weggedraaid, in een kring van blond haar, lang, dik, glanzend en plakkerig alsof het slachtoffer onder een douche met bloed heeft gestaan.

‘Je moet een gevoelloze klootzak zijn om dat over je hart te krijgen.’

Luk Borré kan eerlijk gezegd niet uitdrukken welk effect horror op hem heeft.

Gefascineerd heeft hij toegekeken hoe zijn collega het deerslijk toegetakelde lichaam almaar dichterbij benaderde. Doden kunnen je natuurlijk geen kwaad doen, maar toch... Wie zo'n tafereel schijnbaar emotioneel kan bestuderen, is die morbide? Afgestompt? Schuilt in hem of haar een gedrocht dat tot soortgelijke zaken in staat is? Of maakt het feit dat iemand zijn gevoelens aan de kant kan schuiven, simpelweg van hem of haar een goed inspecteur?

Wie het monster van geweld vaak genoeg in de oogkassen kijkt, raakt aan enge beelden gewend, zou je denken. Toch worden sommige mensen juist almaar gevoeliger. Het ligt heel complex en is niet te voorspellen. Zo moet Borré af en toe de ogen afwenden op een plaats delict. Hier richt hij zijn blik op het plafond. Luk heeft geleerd dat zijn brein stoom kan afdrukken door het af te leiden.

Het stucwerk vertoont reliëf, sierlijsten en rozetten. Fraai, decoratief, duur. In vogelvlucht is het van hieruit twee à drie kilometer naar zijn appartement. Zijn gedachten schieten naar Rena. Wat zou zij op dit moment aan het doen zijn? Stofzuigen. Boenen. Afwassen. Van poetsziekte zal de vrouw op de boxspring geen last meer hebben.

Luk denkt het best na als hij niet té geconcentreerd met een case bezig is. Overspannen gedachten passen niet in een koel hoofd. Louderende entr'actes bieden hem gelegenheid tot flegmatiek hersenwerk.

Oké, ik heb lang genoeg weggekeken, back to business.

Hoe oud was deze vrouw toen ze stierf? Vijfendertig, veertig misschien?

Het torso vertoont tientallen priksproten.

Zijn dat messteken en stierf de vrouw aan die aanvallen nog voordat ze onthoofd werd? Of omgekeerd?

Het is vaak moeilijk om dingen vast te stellen, maar nog

veel moeilijker is het om de volgorde vast te stellen waarin de dingen gebeuren.

Aan de wand boven het bed hangt een aquarel in een passe-partout achter glas. Terwijl Borré probeert niet onder de indruk te zijn, ziet hij de blik van collega Pisters onaangedaan over datzelfde kunstwerk glijden. Het wit bestaat eenvoudigweg uit het onbeschilderde, houtvrije papier. Het werk in non-figuratieve beeldtaal, gebaseerd op de kracht van kleurvelden en meetkundige figuren, zou door Antonio Calderara kunnen zijn gemaakt.

‘In het appartement lijkt niets gestolen.’

‘Duur spul genoeg, anders.’

Er zijn twee vensters in de slaapkamer. Aan de voorzijde van het gebouw kun je daardoor vanuit het vertrek het Joseph Stübbenpark bewonderen, een duin met aangeplante bebossing en kronkelende paadjes. En aan de zijkant kijkt een smal raam uit op zee.

Ferme troeven, twee keer *Ace of Spades* op de immobiliënmarkt.

Borré haalt een notitieboekje uit zijn zak, maar stopt het dan snel weer weg alsof hij plots beseft dat er geen woorden bestaan die dit schouwspel kunnen beschrijven. Toch blijft Luk krampachtig de pen vastklemmen waarmee hij gewoonlijk aantekeningen maakt, alsof ze uit zijn hand zou kunnen glijden.

Collega Pisters begint verwoed foto's te maken met zijn iPhone. Een beeld zegt meer dan formuleren, processen-verbaal en rapporten. Luk beseft dat. Toch reageert de speurder opgelaten, alsof hij zijn vriend op een illegale handeling betrapt.

Moordporno of iets dergelijks.